

Denise Meijer

Ja, ik wil (misschien)

LOFT Books
Amsterdam

Ella

‘Mam, pap, ik ga trouwen!’

Die woorden ga ik straks uitspreken tegenover mijn ouders (en mijn zus) en ik ben toch wel een beetje zenuwachtig om het nieuws te delen. Ik stap van mijn fiets. Mijn blouse plakt tegen mijn rug; het is bijzonder warm voor de tijd van het jaar. De zomer zou toch al zowat afgelopen moeten zijn?

Ik open de deur van de portiek en laat dan mijn fietssleutels in mijn handtas glijden.

Stiekem ben ik blij dat Quinten in de file staat, want ik heb zo’n vermoeden dat ons nieuwtje niet zo uitbundig wordt ontvangen als door zijn familie. In de lift speel ik met de ring die sinds een paar dagen aan mijn linkerhand prijkt. De geslepen topaas glinstert in het tl-licht, en de diamantjes die de edelsteen omringen zijn helder.

Dat Quinten een antieke ring voor me heeft uitgezocht, gaf de doorslag om ‘ja’ te zeggen. Niet dat ik overtuiging nodig had, trouwens. Het is ongelooflijk hoe goed we elkaar in relatief korte tijd hebben leren kennen. Ik zou zelfs durven zeggen dat we soulmates zijn.

Ik strijk met mijn hand over mijn zwierige rok met kersenprint. Mijn rode crèpeblousje heb ik in de rok gestopt en de bruine riem rond mijn taille past bij mijn omatas. Volgens mijn zus Jess kleeft ik

me namelijk als een grootmoeder, maar bij haar twijfel ik altijd of ze nou nog in haar pyjama loopt of niet, met haar satijnen broekpakken. Bovendien lijkt mijn zus allergisch te zijn voor kleur, en dat wordt gereflecteerd door zowel haar trieste, beige interieur als haar garderobe.

Ik stap uit de lift en loop over de galerij. Ik stop bij de voordeur van mijn ouders, die nog op een kiertje staat. Aan de zandkleurige trenchcoat te zien is mijn zus er al. Ik hang mijn spijkerjasje ernaast en stap de woonkamer binnen. André, de rode kater van mijn ouders, is nergens te bekennen. Ik moet altijd opletten dat hij niet ontsnapt.

‘Ben je maar alleen?’ vraagt mijn moeder verrast. Mijn vader begroet me vanaf zijn stoel aan het hoofd van de eettafel met een hoofdknikje. Dan verdiept hij zich weer in zijn telefoon.

‘Quinten staat in de file,’ leg ik uit.

Mijn zus snuift. ‘Dan had hij beter binnendoor kunnen rijden.’

‘Hij kent de omgeving nog niet zo goed,’ zeg ik. Quinten en ik wonen sinds een maand of twee samen en we kennen elkaar bijna een halfjaar. Het is snel, ik weet het, maar het voelt tegelijkertijd zo goed. Alsof we al jaren getrouwd zijn.

‘Dat geeft toch niet,’ sust mijn moeder. ‘Het eten blijft wel warm.’ Ze komt naar me toe en kust mijn wang. ‘Wat drinken?’

‘Eigenlijk...’ Ik adem diep in. ‘Ik heb een nieuwtje.’ Mijn wangen worden warm en zijn ondertussen vast net zo rood als de kersen op mijn rok. De adrenaline giert door mijn lijf. Ik kan me niet meer inhouden en steek trots mijn hand uit. ‘Ik ben verloofd!’

Mijn moeders mond valt open en ze grijpt mijn hand om mijn ring goed te bekijken. De geluidjes van een of ander spel stoppen abrupt, wat aangeeft dat mijn vader ook heeft meegeluisterd. Ik zoek oogcontact met Jess. Haar gezicht is even bleek als de top die ze draagt. Haar lippen vormen een dunne streep.

‘Verloofd,’ zegt mijn moeder alsof ze het niet kan geloven. Stoelpoten schrapen over de vloer. Mijn vader staat met een grom op. Hij

zet wat onzekere stappen en komt erbij staan. Hij kijkt beduusd van de ring naar mij, dan naar Jess, en als laatste naar mijn moeder.

‘Gefeliciteerd,’ prevelt hij daarna snel. ‘Goh.’

‘Het kwam onverwacht,’ leg ik uit.

Mijn zus lacht. ‘Dat kun je wel stellen.’ Meteen werpt mijn moeder een blik over haar schouder. Het is alsof ik haar strenge blik door haar achterhoofd heen kan zien.

Ik had gelijk.

Vorig weekend, toen we bij Quintens familie waren, werd er meteen champagne uit de kast getrokken en werden we overladen met felicitaties en knuffels. Mijn familie is niet zo uitbundig. Dat wist ik wel, maar het contrast steekt toch een beetje.

Mijn moeder schraapt haar keel en trekt me tegen zich aan. Ze wrijft over mijn rug. ‘Gefeliciteerd, meisje,’ zegt ze zacht, alsof Jess het niet mag horen.

Ik zoek opnieuw oogcontact met mijn oudere zus. Ze glimlacht en ze feliciteert me, maar ik weet dat het haar waarschijnlijk ook een beetje steekt.

Mijn zus en ik zijn in veel opzichten tegenpolen, maar één ding hadden we tot nu toe gemeen. Pech in de liefde, alsof we vervloekt zijn of zoiets. Het moet zuur zijn dat ik nu eerder ga trouwen dan zij, maar ik kan er ook niks aan doen dat ik voor het eerst in jaren écht gelukkig ben.

‘Willen jullie een beetje enthousiast doen, als Quinten er zo is?’ vraag ik smekend. ‘Hij is zenuwachtig.’

‘Natuurlijk,’ zegt mijn moeder een tikkeltje verbaasd. ‘We zijn blij voor jullie, toch?’ Haar stem schiet de hoogte in.

Mijn vader knikt en wrijft met zijn duim over zijn snor. ‘Heel blij.’

Lekker overtuigend.

‘Ik zet de oven op de warmhoudstand,’ zegt mijn moeder dan.

‘En ik maak dit level even af.’ Mijn vader gaat weer aan tafel zitten.

Het feestelijke moment is voorbij.

‘Jess, kunnen we even...’ Ik gebaar met mijn hoofd richting het balkon en mijn zus knikt. Haar blonde haren zitten met een grote haarclip keurig bij elkaar. Ze duwt de deur open en zet een paar grote passen. Dan leunt ze tegen de reling van het balkon en staart in de verte – tenminste, ze doet een poging, maar je kijkt hier direct tegen het flatgebouw aan de overkant aan.

‘Gaat het?’ vraag ik.

Jess kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wat zou er moeten zijn?’ Ze doet haar best om opgewekt te klinken, maar ik geloof haar niet.

Ik steek mijn handen in de zakken van mijn rok. ‘Vanwege...’ Stiekem heb ik het idee dat ze Quinten niet mag, maar ik heb het haar nooit durven vragen.

‘Het is goed nieuws, toch?’ zegt Jess. Haar staalblauwe ogen kijken me strak aan. ‘Het is alleen...’ Ze zucht. ‘Het gaat wel erg snel, hè?’

Als vanzelf glijden mijn handen uit mijn zakken en ik probeer ze door mijn warrige krullen te halen. ‘Ik weet het.’ Mijn mondhoeken schieten omhoog. ‘Maar het voelt goed.’

Jess trekt haar wenkbrauwen nog iets hoger op.

‘Echt,’ verzeker ik mijn zus. ‘Het is heel anders dan toen.’

‘Als jij het zegt.’ Jess schraapt haar keel. ‘Het spijt me dat ik niet zo enthousiast reageerde. Het was gewoon een drukke dag,’ verklaart ze. Ik moet zeggen dat ze er inderdaad moe uitziet, maar dat is niets nieuws. Jess is een workaholic – ze heeft nauwelijks tijd om ons te zien, en daten zit er al helemaal niet in. Ik weet natuurlijk dat het een slecht copingmechanisme is, maar probeer haar dat maar eens aan het verstand te brengen.

De bel klinkt en het appartement van onze ouders is zo slecht geïsoleerd dat ik het zelfs op het balkon prima kan horen.

‘Hij is er,’ zeg ik. Mijn hart maakt een sprongetje en Jess ontbloomt haar tanden in een maniakale grijns.

‘Wat?’ vraagt ze plagend. ‘Je wilde toch dat we enthousiast deden?’

Ik rol plagend met mijn ogen en trek mijn zus dan aan haar hand mee naar binnen. Mijn moeder heeft de deur al opengedaan en geeft Quinten drie zoenen op zijn wangen. Hij overhandigt mijn moeder op zijn beurt een gigantisch boeket bloemen.

‘Kijk nou wat ik van Quinten heb gekregen,’ zegt mijn moeder overdonderd.

‘Prachtig,’ zegt mijn vader goedkeurend. Hij schudt Quinten de hand en slaat in een poging van hartelijkheid net iets te hard tegen zijn bovenarm. Ik kan mijn glimlach niet bedwingen als ik Quinten even ineens zie krimpen – mijn stoere man. Bijna, dan.

Mijn zus begroet Quinten met uitgestoken hand en werpt dan een blik op de bloemen. ‘Lelies zijn trouwens wel extreem giftig voor katten,’ zegt ze, met een blik op de krabpaal waarop André inmiddels ligt te slapen.

Ik zucht.

De toon is weer gezet.

Jess

De zon schijnt op mijn gezicht wanneer ik naar het koffietentje loop waar ik met mijn vriendin Odette heb afgesproken. Ik probeer te genieten van de laatste zonnestralen, al hoop ik dat de herfst ons ook nog wat uurtjes zon gunt. Ik zie nogal op tegen het seizoen van kou, regen en wind.

Ik zet mijn zonnebril af en dan gaat er een schok door me heen. Hij is het.

Telkens als ik Pepijn zie, is het alsof ik even word opgetild door een buitenaardse kracht. Alsof ik een milliseconde in de lucht zweef – te kort voor iemand om het te zien, maar genoeg voor mij om totaal van de wereld te raken. Ik adem scherp in. Vanuit mijn maag schiet er een schokje door mijn hele lijf. Daar word ik altijd duizelig van, en ik vervloek mezelf dat hij na al die jaren nog steeds hetzelfde effect op me heeft.

Hij loopt langs me en, shit... Hij draagt nog steeds hetzelfde geurtje. Mijn knieën veranderen in twee drilpuddinkjes die me nauwelijks overeind kunnen houden. Volgens mij ziet hij me niet. Direct na hem komt er een vrouw de deur uit en ik voel een jaarloerse steek.

Zijn ze een stel?

Als zijn hand die van haar grijpt, weet ik het antwoord al. Pepijn kijkt over zijn schouder en snel wend ik mijn blik af. Ik grijp naar

de goudkleurige deurknop die ondertussen net buiten handbereik is. Ik recht mijn schouders, zet een stap naar voren en trek de deur open. Het klingeltje van de bel brengt me weer in het hier en nu. Als ik de koffiezaak binnenstap wordt Pepijns geur uit mijn neus verdreven door gebrande koffiebonen en zoet gebak.

Stiekem baal ik ervan.

Ik laat mijn blik door de zaak gaan. Odette zit er al. Ze gooit haar lange, blonde haren over haar schouder. Ik schud mezelf uit mijn trenchcoat en hang de jas aan de staande kapstok naast de deur. Ik zigzag langs de volle tafeltjes.

‘Je hebt hem gezien,’ zegt Odette, nog voordat ze me begroet.

‘Wie?’ vraag ik. Shit. Zelfs in een slechte soap acteren ze beter.

‘De tandarts.’ Odette verzint voor iedereen een bijnaam; Pepijn is ‘de tandarts’ omdat hij ‘alle gaten vult die hij tegenkomt’. Ze schuift haar stoel naar achteren en trekt me in een omhelzing. We gaan allebei zitten.

‘Hij zag mij volgens mij niet,’ zeg ik. ‘Of hij deed alsof,’ voeg ik er zacht aan toe.

Odette trekt een gezicht dat ik maar al te goed ken. Wat heb ik er toch een hekel aan als mensen zo naar me kijken. Die arme Jess, nog steeds verliefd op haar ex, wanneer ziet ze nou in dat het voorbij is – het is bijzonder hoe mensen zonder woorden zoveel kunnen zeggen.

Ik heb dit nooit met iemand durven delen, maar ik heb ooit over een theorie gelezen. Het komt erop neer dat je iemand die niet meer in je leven past, ook nooit meer zult tegenkomen. Je kunt bij elkaar om de hoek wonen en elkaar toch nooit eens toevallig in de supermarkt tegenkomen. Dat komt doordat jullie zielen niet meer bij elkaar passen.

En dat is waarom ik weet dat Pepijn en ik nog niet klaar zijn. Ik zie hem namelijk o-ve-ral. En dat komt heus niet doordat ik hem nog steeds volg op Instagram en ik soms, gewoon toevallig, ergens heen ga waar hij ook is geweest. Want als het niet voorbestemd was, zouden we elkaar daar niet zien, toch?

En dat gebeurt dus wel.

Maar ik ben hier heus niet omdat ik vorige week een foto van een koffiebeker op zijn Insta zag met het logo van deze zaak.

Echt niet.

Er komt een serveerster om onze bestelling op te nemen en ik besluit dat ik het niet meer over Pepijn wil hebben met Odette. Ze begrijpt het niet en dat geeft niet. 'Jij wist het zeker al?' vraag ik.

'Een dag eerder dan jij,' bekennt ze. Even kijkt ze me onzeker aan. Odette is zowel bevriend met mij als met mijn jongere zus. Ze is van Ella's leeftijd, maar het klikte altijd tussen ons drieën.

'Die Peter Pan,' zegt ze. Snel slaat ze haar hand voor haar mond. Quinten is de jongste uit een gezin van vijf en hij is nogal... kinderlijk. Hij bekijkt de wereld alsof hij nog nooit een enkele tegenslag heeft gehad en hij lijkt gewoon nog niet helemaal volwassen. En als je dat op je dertigste nog steeds niet bent, dan gaat het waarschijnlijk nooit gebeuren.

'Ze kwam het gisteren vertellen,' zeg ik. Odette knikt. Onder tussen wordt onze bestelling al gebracht. De serveerster zet voor mij een espresso en een stuk cheesecake neer, en Odette krijgt haar appeltaart en gemberthee. Ik wacht even tot de serveerster buiten gehooraafstand is en ga dan weer verder met mijn verhaal. 'Geen idee hoe ze voor de bruiloft gaan betalen,' zeg ik. 'Al hebben zijn ouders volgens mij wel geld.'

'Hebben ze inmiddels een datum?' Odette knijpt een zakje honing leeg in haar glas.

'Geen idee,' zeg ik. Ik pak mijn vorkje op en doorboor een van de blauwe bessen op mijn gebaksbordje.

'Je bent toch niet jaloers?' vraagt Odette behoedzaam. 'Want dat is nergens voor nodig, voor jou komt er ook nog wel iemand.'

Ik stoot een hoog lachje uit. 'Nee joh.' Ik weet niet waarom ik mijn vork in mijn cheesecake prik alsof het een baksteen is, maar ik ben echt niet jaloers. 'Als ze nu met iemand ging trouwen die ze al een paar jaar kende...' Ik hak een stuk taart af en eet het snel op.

‘Maar dit is gewoon te snel. Ze kent hem amper.’

‘Ik weet het niet,’ zegt Odette. ‘Ze is wel echt verliefd, volgens mij.’

Ik wend mijn blik af en voel mijn telefoon trillen in mijn handtas, die ik strategisch tegen mijn kuit aan heb gezet. Zonder het oogcontact met mijn vriendin te verbreken laat ik mijn hand zakken en graai ik erin. Ik omklem het zoemende ding en werp een snelle blik op het scherm. Misschien is het wel gewoon spam, maar dan zie ik zijn naam. Ik breng het toestel naar mijn oor. ‘Met mij.’

‘Jess.’ Ralph klinkt altijd alsof hij blij is me te spreken – alsof hij me niet vorige week nog heeft gezien, maar het jaren geleden is en we elkaar toevallig tegenkomen. ‘Luister, je hoeft écht niet te komen, maar ik wilde alleen even zeggen dat...’

Ik grinnik. Ralph is zo... Mensen zeggen weleens dat ik erg ben, maar Ralph is een echte workaholic. Ooit was hij mijn collega, maar een jaar of twee geleden heeft hij de firma verlaten om voor zichzelf te beginnen. Hij heeft me meerdere keren gesmeekt om mee te gaan, maar ik heb voor de eer bedankt.

Toch zijn we nog steeds vrienden. Goede vrienden, zelfs, en hij vraagt me geregeld om advies. En stiekem vind ik het wel leuk dat hij zoveel vertrouwen in me heeft. Hij kan dan wel zeggen dat ik ‘niet hoeft te komen’, terwijl hij donders goed weet dat ik over een kwartier op de stoep sta.

‘Ik wilde even zeggen dat mijn klant nog wat aanpassingen heeft en ik zou graag jouw scherpe oog over het contract laten gaan. Maar het kan ook later,’ zegt Ralph rustig.

‘En dan bel je op zaterdag?’ vraag ik uitdagend.

‘Misschien wil ik je wel gewoon graag zien,’ zegt Ralph feitelijk.

Even weet ik me geen houding te geven. ‘Misschien,’ zeg ik. ‘Maar ik zit nu met Odette in een koffietentje.’

Odette heeft ondertussen haar appeltaart op en haalt een spiegelkje uit haar tas. Ze werkt haar rode lippenstift bij. Het is ironisch dat Odette altijd bloedrode lippen heeft, terwijl ze al van het aan-

zicht van het kleinste papiersneetje flauwvalt.

‘Het hoeft niet nu meteen,’ zegt Ralph. ‘Over vijf minuten kan ook.’ Hij lacht. ‘Ik ben in ieder geval de hele ochtend op kantoor, dus kijk maar.’

Ik slik. Mijn koffiekopje is halfleeg en ik heb pas de helft van mijn taart op – dit stuk cheesecake is enorm. Toch weet ik dat ik, als ik niet ga, er het hele weekend over blijf nadenken. ‘Ik kom er zo wel even aan,’ zeg ik met een verontschuldigende blik op mijn vriendin, die alleen maar alwetend glimlacht.

Ella

Het is precies tien uur en ik draai het bordje op de winkelruit om. Op dat moment zie ik mijn zus voorbij snelwandelen – ik dacht dat ze koffie zou gaan drinken met Odette en dat ze dan samen hierheen zouden lopen, maar ze is alleen.

Ik durf te wedden dat ze onderweg is naar iets van haar werk.

Op zaterdag.

Alweer.

Een minuut of tien later komt Odette binnen. Officieel begint ze pas om elf uur, maar blijkbaar is haar koffiedate met Jess eerder geëindigd.

‘Vertel me alles over gisteren,’ zegt ze bij binnenkomst.

‘Heeft Jess je niet bijgepraat?’

Odette schudt haar hoofd. ‘Te weinig tijd.’ Ze gooit haar jas achter de toonbank en begint een houder met kettingen te rangschikken. ‘Ralph belde.’ Ze trekt haar wenkbrauwen op en ik weet dat we hetzelfde denken. Ralph en Jess zouden perfect voor elkaar zijn, als ze niet...

Er zijn nog geen klanten en ik loop op mijn gemakje door de winkel en laat mijn blik langs de kleurrijke rekken glijden.

‘Mijn ouders waren verrast,’ zeg ik tegen mijn vriendin. ‘En blij, natuurlijk,’ voeg ik er snel aan toe.

Odette komt achter de toonbank vandaan. ‘Ik zei het toch. Laat

me de ring nog eens zien.’ Trots steek ik mijn hand uit en Odette houdt mijn vingers zo dicht onder haar neus dat ik even bang ben dat ze me wil bijten. ‘Zo mooi,’ verzucht ze.

Ik glunder. ‘Ik kan het nog steeds niet helemaal geloven.’

‘Volgens Jess is er nog geen datum?’ vraagt Odette nieuwsgierig.

‘Nou...’ De losse vloerplank aan de voorzijde van de winkel kraakt – het kenmerkende geluid dat er zojuist een klant over de drempel is gestapt. Odette kijkt een fractie van een seconde geïrriteerd, maar begint te stralen als een van onze vaste klanten binnenkomt.

Odette heeft een talent. Ze heeft een leuke baan als recruiter en staat hier alleen nog maar op zaterdag als invalkracht. Toch lijkt het soms alsof ze stiekem iedere nacht het magazijn komt inspecteren om te zien wat er allemaal is binnengebracht. Ze weet precies wat er hangt, wat best bijzonder is in een zaak met alleen maar unieke kledingstukken. Bovendien kent ze de smaak van een aantal vaste zaterdagklanten als geen ander.

‘Ik heb dé jurk voor jou gezien,’ zegt ze tegen het meisje, dat haar vriendelijk begroet. Ze loopt naar een van de rekken en haalt een paarse fluwelen jurk met gouden knopen van de stang. ‘En ook nog eens precies jouw maat,’ zegt ze.

De klant neemt het kledingstuk over en ik zie haar op slag verliefd worden. Odette heeft het weer geflikt.

‘Ik hang hem alvast in een hokje,’ zegt Odette. Ze haast zich naar de achterkant van de zaak, waar de paskamers zijn. Elk hokje heeft een ander gordijn, want net als de rest van onze spullen zijn ook die tweedehands binnengebracht. Als ze de jurk aan een van de haakjes heeft gehangen, verzekert ze de klant dat ze rustig verder kan kijken.

‘Dus, wel een datum?’ vraagt ze, alsof ons gesprek helemaal niet is onderbroken.

‘Niet schrikken, maar we denken over twee maanden,’ zeg ik.

‘Zo snel al?’ Odette kijkt me met grote ogen aan. ‘Is er een reden dat jullie haast hebben?’

Ik schiet in de lach. 'Waarom wachten?' zeg ik.

Dat waren de woorden die ik uitsprak toen ik zei dat ik graag een herfstbruiloft wilde. Ja, we zouden inderdaad ruim een jaar de tijd kunnen nemen om de bruiloft van mijn dromen te plannen, maar waarom kan het niet gewoon nu? Als het goed voelt, voelt het goed. En Quinten was het gelukkig helemaal met me eens.

'We willen het toch klein houden,' zeg ik tegen Odette. Dat heb ik nog aan niemand verteld, maar dat was het eerste waar we het over eens waren. Een groot feest, een taart met zes lagen en een strak geregelde dag waarin zelfs de tijden waarop je even naar het toilet kunt zijn vastgelegd in een of ander draaiboek, dat past niet bij ons. We willen gewoon onze liefde vieren, en het liefst zo snel mogelijk.

'Je hebt het zo te pakken,' zegt Odette. 'Ik zei het net nog tegen Jess.'

Ik sla mijn handen voor mijn ogen. 'Het is lang geleden dat ik me zo heb gevoeld,' beken ik. Ik zou liegen als ik zei dat ik dit allemaal voor het eerst meemaakte, maar de afgelopen jaren ben ik vooral op slechte dates geweest. Ik had eigenlijk de hoop al opgegeven, tot ik Quinten tegen het lijf liep.

Letterlijk.

In een koffietentje: ik lette niet op en hij botste tegen me aan. Het leek wel een film. Ik ben er nog steeds een beetje beduusd van.

De klant is ondertussen met nog een paar kledingstukken over haar arm naar het pashokje gelopen, en de tweede bezoeker van de ochtend dient zich aan. Er stapt een jonge vrouw over de drempel met twee volle vuilniszakken in haar handen. Ik knik naar Odette en zonder woorden stemmen we af dat ik de nieuwe klant te woord sta en dat zij richting de paskamers gaat.

'Kan ik u helpen?' vraag ik aan de vrouw, die er een beetje verloren bij staat.

'Nemen jullie donaties aan?' vraagt ze. 'Sorry, het is wat oneerbiedig ingepakt, maar we hadden niets anders.'

‘We zien wel gekkere dingen,’ zeg ik geruststellend. ‘Een vuilniszak is alleen maar praktisch, toch?’ De vrouw komt me vaag bekend voor – ik denk dat ze hier eerder is geweest. Of wie weet heb ik ook langs haar profiel geswipet op Tinder? Soms weet ik het zelf niet meer.

‘Sommige dingen hierin zijn wel heel oud, hoor,’ zegt ze onzeker.

‘Dat hoort bij vintage,’ antwoord ik lachend. ‘We zijn hier dol op oude meuk.’

Er verschijnt een voorzichtige glimlach op haar gezicht. ‘Dat is natuurlijk waar. De kleding is van mijn oma,’ vervolgt ze. ‘Ze was er zuinig op, maar nu is ze er niet meer. Ze had een huurhuis en we hebben maar een paar dagen om de boel leeg te ruimen, en...’

Er rolt een traan over haar wang. Het gebeurt wel vaker dat we emotionele klanten hebben die afstand doen van kleding van een geliefde en ik wrijf troostend over haar bovenarm.

‘Weet je wel zeker dat je het weg wil geven?’ vraag ik voorzichtig. ‘Als het grote emotionele waarde heeft, is dat ook belangrijk.’

Ze veegt de traan weg met haar mouw en knikt snel. ‘Het is niet bepaald mijn stijl.’ Ze draagt een hippe spijkerbroek met scheuren die er vast expres in gemaakt zijn, en een wijd shirt. Bij nader inzien denk ik niet dat ze hier vaker komt. Dan zal het toch wel van een app zijn. ‘Ik ben niet zo van de bloemetjesjurken,’ verklaart ze. ‘Mijn familie en ik willen graag dat alles weer met liefde gedragen wordt. Dat zou oma ook hebben gewild. Eerst zou mijn nicht het wegbrengen, maar die kon plotseling niet meer. Ze kent de winkel en zei dat jullie er waarschijnlijk blij mee zouden zijn.’

‘Je bent hier aan het juiste adres,’ verzeker ik haar.

Ze zet de twee zakken op de grond. Onze vaste klant komt net in de parse jurk uit het pashokje en draait een rondje voor de paspiegel. Ik kan niet verstaan wat Odette zegt, maar aan de blik van de klant te zien is het een groot compliment.

‘Ik zie het,’ zegt het meisje. ‘Dank je wel.’

‘Jij bedankt.’ Ik pak de twee zakken op – jeetje, wat zijn ze zwaar! – en zet ze snel achter. Ik heb geen tijd om er nu naar te kijken, want de krakende vloer vertelt me dat er nieuwe klanten zijn binnengekomen. Zaterdag is altijd een drukke dag. Als ik weer in de winkel ben, rekent de eerste bezoeker af bij Odette. We wensen haar een fijn weekend en dankzij onze vriendinnentelepathie zetten we allebei koers naar een andere potentiële koper.

Odette en ik zijn hier begonnen in onze schooltijd. Thuis hadden wij veel tweedehands spullen – van meubels tot kleding. We waren niet rijk, maar mijn ouders klaagden nooit. We hadden geen grote tv en we gingen niet op verre vakanties, maar ik vond het op de camping net zo leuk. Ik heb bovendien nooit het gevoel gehad dat ik ook maar iets tekortkwam: twee ouders die van elkaar houden en altijd gezelligheid in huis. Er waren bij mij in de klas veel kinderen die wel altijd de nieuwste telefoon hadden en merk-kleding droegen, maar bij wie het thuis een stuk minder fijn was. Dan heb ik liever mijn jeugd dan die van hen, als ik eerlijk ben.

Ik ben hier na de middelbare school blijven werken en ben ondertussen de bedrijfsleidster van de zaak, die een aantal vestigingen heeft door het hele land.

De ochtend blijft druk, maar rond een uur of twaalf zwakt het af. Net als de zaak een moment leeg is, kraakt de vloer opnieuw. Ik ben wat kledingstukken aan het terughangen, maar dan is het alsof ik letterlijk een sprongetje maak. Zo voelt het vanbinnen. ‘Quinten!’

Hij glimlacht breed. Zijn donkere, halflange haren vallen ietwat warrig rond zijn gezicht. Hij draagt het retro overhemd dat ik vorige week voor hem heb uitgezocht en het staat hem zo goed. Ik gluur naar het papieren zakje dat hij draagt en naar de twee koffiebekers op de kartonnen tray. ‘Ik heb wat lekkers voor jullie,’ zegt hij. Hij geeft me een zoen en zet de buit dan op de toonbank. ‘Je lievelingsgebak.’

Quinten is zo’n lieverd. De geur van het zoete deeg doet me wa-

tertanden. Odette komt vanuit het kleine magazijn de winkel binnen. 'Quinten heeft kaneelbroodjes voor ons,' roep ik.

'Het zijn chocoladebroodjes,' stamelt hij. 'Sorry, ik dacht...'

Ik lach het weg. 'Dat lust ik ook,' zeg ik. Ik ben volgens mij een van de weinige vrouwen in de wereld die niet om te kopen zijn met een chocoladereep. Ik ben gek op zoet, maar chocolade doet me gewoon weinig.

Odette snelt naar de toonbank en omhelst Quinten bij wijze van begroeting. Ze gluurt in het papieren zakje. 'Heerlijk,' zegt ze. 'Jullie zouden moeten trouwen. O, wacht.'

'Ik geloof dat ik dat maar doe,' zeg ik lachend.

Quinten is een droomman, zeg ik tegen mezelf. Een man die altijd mijn appjes beantwoordt, die niet van domme vechtfilms houdt of de hele dag voetbal kijkt, en die niet plotseling naar Australië verhuist...

Ik snuif.

O nee, dat was maar één persoon.

'Bedankt, lieverd,' zeg ik. 'Je bent geweldig.'

Quinten glundert trots en ik zet mijn tanden in het chocoladebroodje terwijl ik doe alsof ik kaneel proef.

Jess

Ik toets de zescijferige code in op het apparaatje naast de deur. Een groen lampje en drie korte piepjes geven aan dat ik naar binnen mag. Ik vind het altijd wel iets prettigs hebben, een lege hal. Niemand achter de receptie die me in de gaten houdt, geen mensen die me voor de voeten lopen terwijl ik haast heb – wat mij betreft mag het overal zo zijn.

Ik beklim de trap en loop linea recta naar Ralphs kamer. Zijn deur staat open, maar dat is volgens mij negenennegentig procent van de tijd zo. Zal wel hip zijn.

‘Daar ben je.’ Ralph lijkt oprecht blij me te zien. Zijn donkerbruine kapsel zit niet in model, waardoor je goed kunt zien dat hij lichte slag in zijn haren heeft. Hij draagt in het weekend nooit een overhemd en zijn T-shirt heeft een vrolijke print. Hij heeft zijn lange benen uitgestrekt onder zijn bureau en ik ontdek een spijkerbroek, met daaronder nette schoenen. Ralph is op sommige vlakken nog steeds een groot raadsel voor me, al ken ik hem al een hele tijd.

Toch voel ik me altijd op mijn gemak bij hem. Dat was vanaf het begin al zo. Als ik bij Ralph ben, voelt het alsof ik thuiskom. Zodra ik hem zie, voel ik me altijd net een beetje vrolijker, ook al heb ik nog zo’n rottag.

Het is fijn om een vriend te hebben zoals hij.

‘Ik zei toch dat ik zou komen,’ zeg ik schouderophalend maar met een glimlach. ‘Laat maar zien.’

Ralph staat op en pakt een stapel papieren. Ik steek mijn hand uit, maar hij maakt geen aanstalten me het contract daadwerkelijk te geven. ‘Hoe was het gisteren bij je ouders?’ vraagt hij.

Ralph is attent, soms op een bijna irritante manier. Hij onthoudt alles wat je hem vertelt. Hij weet dat je tante ziek is en vraagt hoe het met haar gaat, hij informeert naar de verjaardag van je moeder en vraagt hoe de vakantie van de buurvrouw is geweest van wie je op de cavia hebt gepast. Ook vraagt hij altijd naar pap. Ralph was een van de weinige collega’s die wisten dat mijn vader MS heeft en welke impact dat heeft gehad op ons gezin.

‘Prima,’ zeg ik snel. Ik gluur naar de stapel papieren, maar Ralph houdt ze nonchalant langs zijn zij.

‘Hoe gaat het met je zus en haar nieuwe partner?’

Ik aarzel even. ‘Goed,’ zeg ik. Hij blijft me vragend aankijken. ‘Heel goed,’ verduidelijk ik.

Nog steeds die blik.

‘Ze gaan trouwen,’ flap ik eruit.

‘Dat meen je niet!’ Ralph is verrast, maar niet op dezelfde manier als ik. Hij is blij verrast; zijn donkere ogen twinkelen en hij glimlacht breed. Vervolgens feliciteert hij me met het nieuws en ik bedank hem, al heb ik er natuurlijk niets mee te maken. Dit is de keuze van mijn zus – ik zou nooit met iemand in het huwelijksbootje stappen als ik diegene pas een halfjaar ken.

‘Het contract?’ vraag ik voorzichtig als Ralph me lachend blijft aankijken.

Hij lijkt zich te herinneren dat ik hier ben om een vrienden-dienst te verlenen en niet om bij te kletsen. Hij strekt zijn arm weer uit, maar net voordat ik de stapel kan overnemen, trekt hij de papieren opnieuw terug.

‘Je hebt zeker een plus één nodig voor de bruiloft, hè?’ vraagt hij. Hij kijkt er zelfingenomen bij. ‘Ik snap dat het spannend is om te

vragen, maar ik ga graag met je mee. Is er een dresscode?’

Ik schiet in de lach. Mijn oud-collega heeft humor, dat vind ik zo leuk aan hem. Hij weet altijd precies wat hij moet zeggen om me aan het lachen te maken. ‘Ze houden het klein,’ zeg ik. Dat weet ik trouwens niet zeker, maar mijn zus kennende wordt het geen strak georganiseerd feest. Het zal eerder zo’n ‘we zien wel hoe het loopt’-dag worden. Er loopt een rilling over mijn rug.

‘Dat zegt iedereen in het begin.’ Ralph lacht. ‘We houden het klein, geen groot feest, we maken het niet te gek.’ Hij maakt met zijn vrije hand praatgebaren in de lucht. ‘En als het eenmaal zover is, hebben ze dubbel zoveel gasten uitgenodigd en huren ze een kasteel af. Moet jij eens opletten.’

Ik schud mijn hoofd. Ralph heeft geen idee. Mijn zus in een kasteel en een feest met honderd man? Nee, dat gaat never nooit gebeuren. ‘We zullen zien,’ zeg ik zangerig om Ralph tevreden te stellen.

Ralph lijkt genoeg te nemen met het antwoord en geeft me het contract. Ik draai me om.

‘Je mag wel aan mijn bureau zitten,’ zegt hij.

‘Nee, dank je,’ zeg ik meteen. Ik werp een blik over mijn schouder. ‘Dan ga jij zitten kijken naar hoe ik lees en daar word ik nerveus van.’

‘Dat effect heb ik inderdaad op vrouwen,’ zegt Ralph serieus. Grapjas. Ik schud mijn hoofd en loop naar de lege kantooruimte. Her en der staat nog een koffiemok op een bureau, liggen er papieren op een stapel of staat er een stervende plant. Clean desk policy, ammehoela. Als ik eindelijk een leeg bureau heb gevonden, ga ik zitten. Dit is precies de reden dat ik niet voor Ralph kan werken. Ik kan niet zo goed tegen die ‘vrijheid, blijheid’-mentaliteit. Ik heb structuur nodig in mijn leven. Sommige mensen zullen me daardoor wel een saaie trut vinden, met mijn negen-tot-vijfbaan en mijn strakke interieur. Maar ik ben trots op mijn baan, en op mijn leven.

Ik heb mijn eigen studie betaald, want thuis was daar geen geld voor, en kijk eens waar ik nu ben. Juridisch adviseur bij een grote firma met mijn eigen appartement vol designmeubels. Ik moest bijna huilen toen er een bank bij me naar binnen werd gebracht die nog bedekt was met plastic en een chemisch luchtje had. Geen bank waar al weet ik veel hoeveel gezinnen op hadden gezeten en die nog een vleugje nattehondengeur had. Eindelijk niet meer overal in huis meubels met bloemenprint en tierelantijntjes. Nee, eindelijk heb ik rust in mijn interieur, en daardoor ook in mijn hoofd.

Ik woon dan ook alleen en ik verwacht voorlopig niet dat daar verandering in komt. Even schiet Pepijn door mijn hoofd, maar ik schud de gedachte van me af. Ik moet me concentreren.

Ralphs hoofd piept om de hoek van zijn open kantoor. ‘Ga even wat voor jezelf doen,’ zeg ik zogenaamd streng, en hij lacht. ‘Ik laat het weten als ik klaar ben.’

Gelukkig weet Ralph wanneer hij moet stoppen. Ik vind het niet vervelend als hij me een beetje plaagt.

Ik begin te lezen en ben al snel verdiept in de nieuwe stukken bij het contract. Ik ben blij als ik toch nog wat onjuistheden ontdek – ik ben hier omdat ik goed ben in mijn werk. Het is fijn om gezien te worden op professioneel gebied. Ik sta op en loop terug naar Ralphs kamer. Hoewel de deur nog steeds openstaat, klop ik drie keer tegen het kozijn.

‘Binnen,’ zegt Ralph formeel. Ik glimlach en schuif de papieren naar hem toe.

‘Ik heb wat aantekeningen gemaakt,’ zeg ik erbij.

Ralph begint meteen te bladeren. Hoewel hij eerder nog zijn lolbroek aanhad, kijkt hij nu serieus. Als hij dat doet, verschijnt er een lichte denkrimpel in zijn voorhoofd die hem een Patrick Dempsey-achtige look geeft. ‘Wat scherp,’ zegt hij. Hij kijkt op en de rimpel verdwijnt. ‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken, Jess.’

‘Met geld,’ zeg ik grappend. ‘Ik stuur je wel een factuur.’

‘Of een etentje?’ Weer die ondeugende twinkeling in zijn ogen. ‘Ik zit maar met je te dollen,’ voegt hij er snel aan toe. ‘Ik ben blij met je.’

‘Heb je verder nog iets nodig?’

Ralph schudt zijn hoofd. ‘Ik ga hierna ook naar huis, weekend vieren.’

Ik wil vragen of hij plannen heeft. We zijn vrienden, maar we hebben het meestal over ons werk. Ik weet de basis natuurlijk wel: hij is single, een kind van gescheiden ouders, eet graag pasta... Als zijn blik weer naar het papier voor zijn neus gaat, weet ik dat het moment om ernaar te vragen nu in ieder geval voorbij is. ‘Fijn weekend,’ zeg ik zacht.

‘Jij ook.’ Ralph klinkt nog steeds hartelijk, maar kijkt niet op. De Patrick Dempsey-voorhoofdrimpel verschijnt weer. Mijn blik blijft een tel op hem rusten en dan draai ik me om. Mijn maag produceert een rammelgeluid. Vast omdat Ralph net over een etentje begon. Ik snel naar de deur en haal mijn telefoon uit mijn handtas. Beneden laat ik de deur van het kantoorpand dichtvallen. Ik ben even overweldigd door de drukte, maar op zaterdagmiddag is dat natuurlijk te verwachten.

De terrasjes aan de overkant van de straat zitten bomvol en het bedienend personeel loopt met dienbladen vol glazen en borden. Het is lunchtijd. Mijn maag brult nog een keer – die cheesecake is hij allang vergeten, lijkt het wel.

Ik open snel Thuisbezorgd op mijn telefoon en laat voor de lunch sushi bij mezelf bezorgen. Heerlijk decadent, maar ik vind dat ik het heb verdiend. De eerstvolgende bezorgmogelijkheid is over een halfuur; dat moet ik precies redden. Ik stop mijn telefoon weer weg en zet koers naar mijn appartement.

Ik denk aan Ella, aan Quinten en aan de bruiloft.

Ik voel een sensatie in mijn maag, anders dan de honger van zojuist.

Nee, hè.

Ben ik dan toch jaloers?

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1295 9

ISBN 978 90 472 1190 7 (e-book)

© 2026 Denise Meijer

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Jozien Razing

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen